

(§ 20 (1) zák. o ochr. náj.). Nižší soudy však zjistily — a tímto zjištěním jest dovolací soud vázán — že oněch 5.000 Kč bylo přejímací cenou za různé předměty, tedy kupní cenou za koupené věci (§ 1053 obč. zák.). V takové kupní ceně by ovšem mohla býti také skryta zapovězená úplata podle § 20 (1) zák. o ochr. náj., pokud by byla přemrštěná, pokud by nebyla rovnocenným ekvivalentem za to, co prodatel navzájem plnil, a pokud by byla vykořisťováním bytové tísně (srov. na př. rozhodnutí čís. 2800, 3976 a 6677 a j. sb. n. s.). Ale ani v tom směru žalovaný nic netvrdil a nedokazoval. Netvrdil a nedokazoval, jaká byla přiměřená cena jednotlivých věcí a oč tedy přeplatil, nýbrž trval jen na tom, že se za investice zavázal ke zvláštní úplatě. Učinil sice námitku zkrácení přes polovici obecné ceny podle § 934 obč. zák., ale, když nižší soudy této námitce nevyhověly, prohlašuje dovolatel, že námitku *laesio enormis* a neplatnost smlouvy podle § 879 čis. 4 obč. zák. již neuplatňuje (§§ 504 první odstavec a 506 čis. 2 c. ř. s.). I kdyby se tedy přistoupilo na názor dovolatelův, že se starý nájemník nesmí prohřešiti proti zápočtům §§ 18 a 20 zák. o ochr. náj., nic mu to neprospěje, protože v první stolici nepřednesl pro svou námitku z uvedených předpisů skutkové okolnosti. Neprávem vytýká dovolatel odvolacímu soudu, že, myslel-li, že nejsou zjištěny všechny pro posouzení věci podstatné okolnosti, měl dáti řízení doplniti, neboť sporné řízení jest ovládáno závadou projednací, nikoli vyšetřovací.

Čís. 10909.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čis. 111 sb. z. a n.).

Žaloba zdržovací podle § 2 zák. jest oprávněná, jakmile kdo učini veřejně údaj vytkené v prvním odstavci tohoto paragrafu. Stačí, stal-li se údaj i jen jednou.

Bylo-li v anonci uvedeno, že zboží lze dostati »jen (nur)« u anoncu-jícího, ač šlo o zboží, jež bylo lze v témž místě dostati i v jiných závo-dech, jde o čin vytkený v § 2, první odstavec, zák.

(Rozh. ze dne 27. června 1931, Rv I 543/30.)

Žalující a žalovaná firma provozovaly v témže městě (v Teplicích-Šanově) obchod s koberci, s látkami a s jinými předměty tohoto oboru. Žalovaná firma uveřejnila v místním časopisu oznámení, že tapety, koberce a záclony jsou k dostání jen u ní. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující firma na žalované firmě, by bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna zdržeti se činění a rozšiřování údajů, že zboží, koberce, záclony a story jsou k dostání jen v obchodě žalované firmy. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: Jednání, proti kterému žaloba směřuje, lze posuzovati jen s hlediska

§ 2 zákona o nekalé soutěži. Podle mínění soudu vyčerpává skutkovou podstatu tohoto zákonného ustanovení, nekalé reklamy. Jaký smysl žalovaná přikládala v anonci slůvku »nur«, jest vedlejší, sejde jen na tom, jak musil anonci tu chápati jako celek průměr čtenářů. V té příčině může býti sotva pochybné, že musil býti dojem průměrného čtenáře ten, že lze zboží v oznámení uvedené dostat jen u žalované. Jinak nelze inserátu rozuměti. Zboží ono však — jak jest částečně nesporné a jak se dále podle dopisu obchodního gremia v Teplicích-Šanově ze dne 9. října 1929 zjišťuje, jest prodáváno i žalobkyní a ještě dalším obchodníkem v Teplicích-Šanově, takže údaj o poměrech podniku žalované i cizích podniků jest nesprávný. Poněvadž se tento údaj stal v časopise, tedy veřejně, jest ještě jen zkoumati, zda byl způsobilý oklamati a žalované na újmu jiných soutěžitelů při soutěži přednost zjednati. Soud má za to, že k tomu jest přisvědčiti, a to z úvahy, že — jak jest vůbec známé — jsou Teplice-Šanov jako lázeňské místo navštěvovány mnohými cizími, místních poměrů neznalými lidmi, u nichž by pozastavený inserát mohl vzbuditi mínění, že zboží v něm označené má na prodej jen žalovaná, a že by proto svou potřebu takového zboží mohl hraditi u žalované. Totéž lze tvrditi i o venkovském obyvatelstvu, při nejmenším o tom, jež jen zřídka do Teplic-Šanova přichází. Objektivní způsobilost oklamati tu tedy zajisté jest, jakož i možnost z toho vyplývající, že by žalovaná při soutěži na újmu jiných soutěžitelů získala přednost. Podle motivů k § 2 zák. o n. s. nespádají sice pod tento § poznatelné výstřelky reklamy, jaké se přiházejí při dryáčnickém nebo humoristickém vychvalování zboží, ale o takovouto reklamu tu zřejmě nejde. S druhé strany nelze se žalovanou souhlasiti, zastává-li stanovisko, že zákon chce čeliti jen hrubým nepřijemnostem v obchodním styku a že by se rovnalo šikanování, kdyby mělo býti použití pouhého slůvka »nur« považováno za nepřipustnou reklamu. Úmysl zákona směřuje k tomu, že má býti v hospodářské soutěži, zejména tedy v reklamě používáno jen čestných, pravdě neodporujících prostředků, a nečiní v té příčině rozdíl, nýbrž stihá každý způsob jednání, příčího se této zásadě, jsou-li splněny jinak ještě potřebné podmínky, na příklad při reklamě způsobilost oklamati a tím možnost získání přednosti při soutěži. Kdyby se ve příčině reklamy, která je předmětem sporu, bylo musilo průměrnému čtenáři slůvko »nur« jeviti jako nemíněné vážně, jako zřejmý výstřelek, nemohlo by ovšem býti řeči o skutkové podstatě podle § 2 z. o n. s., ale tak nelze na věc pohlížeti, poněvadž zmíněný inserát neobsahuje nic, co by takový úsudek ospravedlňovalo. Bylo již shora vyloženo, že rozhoduje celkový dojem reklamy a jeví se proto zcela bez významu, zda se dojmu takového dosáhne mnohými slovy, či jen jediným. I kdyby se mělo za to, že v použití jediného slůvka »nur« nelze shledávati nic závažného s hlediska zákona proti nekalé soutěži, musilo by se přece říci, že byl údaj učiněný pomocí tohoto slova, nesprávný a že žalované nesmí býti zjednána neomezená volnost k dalšímu provozování takovéto, se skutečnými poměry

se nesrovnávající reklamy, což by se stalo, kdyby v počínání, které jest předmětem žaloby, nebylo shledáváno nic závadného. Podmínkou zdržovací žaloby podle zák. o n. s. jest, by tu bylo nebezpečí dalšího rušení, opakování. Žalovaná netvrdí, že tu takového nebezpečí dalších porušení, ale i kdyby chtěla, by bylo takto chápáno její tvrzení, že oznámení jen jednou uveřejnila, musilo by přece již, hledíc ke způsobu, jak se brání, t. j. že se své počínání snaží líčiti jako nezávadné, býti za to pokládáno, že tu jest objektivně nebezpečnost dalšího rušení. A více v této příčině zákon nežadá. Žalovaná sice ještě zdůrazňuje, že žalobkyně anoncí neutrpěla škodu, ale jednak žalobkyně náhradu škody ani neuplatňuje, jednak na takovémto výsledku nekalého soutěžního jednání vůbec nezáleží, poněvadž stačí již možnost oklamání a, že tím bude žalované zjednána přednost. Poněvadž jednání žalované vyčerpává všechny zákonné znaky skutkové podstaty podle § 2 zák. o n. s., nabyl soud přesvědčení, že jest žaloba, o toto zákonné ustanovení se opírající, oprávněna. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Žalovaná strana vidí nesprávné právní posouzení věci v tom, že první soud shledává v obsahu závadného inserátu skutkovou povahu § 2, ač netřeba zvláště rozváděti, že zboží tam nabízené lze obdržeti v každém obchodu s koberci a že nejneorientovanějším čtenářům a i venkovanům nemůže ani napadnouti, že by takovéto zboží neobdržel v jakémkoli podobném obchodu. Strana žalovaná vidí tudíž v obsahu inserátu lehkou rozeznatelnou přestoupení § 2 o nekalé soutěži, to tím spíše, ano právě slovíčko »jen« jest v reklamách zcela běžné a stalo se již tak obvyklým, že lze říci, že se všeobecně vžilo a nemá jiný význam, než že lze zboží dostati hlavně u anoncujícího. Ale strana žalovaná přehlíží, že tím právě dozrává, že obsah takové reklamy jest nepravdivý a že jest rozporem, když se jedním dechem tvrdí, že se zboží dostane hlavně u anoncujícího, ač význam slova »jen« gramaticky a logicky není »převážně«, nýbrž »výlučně«, z čehož vidno, že se odvolatelka v odvolání sama poráží. Že reklama v závadném obsahu byla míněna vážně a vážně musí býti pojímána a že ji nelze pokládati za dryáčnické nebo za žertovně nabízené zboží, tudíž za snadno poznatelnou přestoupení § 2, dovodil první soud zcela správně a přesně, vyvrátiv také snahu žalované označiti slovo »nur« jako již vžitě. Když však tomu tak, nelze mluvit o šikanování.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

K důvodu § 503 čís. 2 c. ř. s. Žaloba zdržovací podle § 2 zákona o nekalé soutěži jest oprávněna, jakmile kdo učiní veřejně údaje vytčené v prvním odstavci tohoto zákonného předpisu. Stačí, stal-li se údaj i jen jednou a z nedopatření. Nebylo proto třeba důkazů o tomto tvrzení žalované firmy, nehledíc ani k tomu, že nedopatření bylo tvrzeno teprve v oprávněném řízení. Zákon nerozlišuje v prvním odstavci, kolikráte byly

údaje učiněny ani, zda se tak stalo úmyslně (a contr. pátý odstavec téhož §). K důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. Po stránce právní posoudil odvolací soud věc správně, potvrdiv odsuzující rozsudek. Slůvko »nur« v anonci nelze vyložit jinak, než jako tvrzení, že zboží v anonci jmenované lze dostat ke koupi jen (nikoli především) v závodě žalované firmy, tudíž nikoli v jiném místním závodě. Anonce v tomto znění musí vzbuditi dojem, aspoň v mnohém čtenáři časopisu, v němž byla uveřejněna, že se zboží v ní uvedené neprodává jinde. Čtenář, jenž potřebuje zboží v ní vytčené a chce je koupiti v Teplicích-Šanově, musí z anonce usouditi, že má jíti jen do závodu žalované firmy, chce-li zboží to skutečně dostat. Anonce uveřejněná v místním časopise přijde před oči i čtenářů, kteří nejsou tak znalí místních obchodních poměrů města Teplic-Šanova, by věděli, že zboží to lze dostat ke koupi v jiných závodech. Není vyloučeno, že čtenář, zajímající se o zboží v anonci uvedené, nebude pátrati, zda v místě jsou i jiné závody, kde se dostane totéž zboží, a nepůjde proto k soutěžiteli. To stačí k podstatě činu vytčeného v § 2 první odstavec zákona o nekalé soutěži. Nezáleží na tom, že před platností tohoto zákona byly podobné obraty a výrazy, jako slůvko »nur« v pozastavené anonci, obvykle užívány, neboť nebylo zákona poskytujícího ochrany proti tomu. K upozornění na závod žalované a na zboží v něm prodávané stačil insert bez slova »nur«, ve spojení s tímto slovem stal se však insert údajem o poměrech podniku žalované firmy způsobilým oklamati a zjednati podniku tomu přednost při soutěži na úkor jiných soutěžitelů. Dovolatelka sama to nepřímou potvrzuje v odvolání, dovozujíc, že ze slova »nur« může každý čtenář vyčísti, co chce. Může proto mnohý čtenář vyčísti i to, že zboží v insertu uvedené nedostane u žalobce, ač tento vede totéž zboží. Tomu nevádí ani slova »moderne, wundervoll, preiswert, grosse Post«, neboť slovo »nur« vztahuje se především na jména »Teppiche, Vorhang-Stoffe, Stores«, t. j. na vlastní označení zboží. V dalším poukazuje se na důvody rozsudků nižších soudů, jimiž byla věc probrána výstižně.

Čís. 10910.

Rozhodčím výrokem, na jehož neúčinnost lze žalovati podle § 596 c. ř. s., může býti jen rozhodnutí sporné věci, nikoliv jiné rozhodnutí rozhodčího soudu, na př. o námitce nepřislušnosti.

(Rozh. ze dne 27. června 1931, Rv I 968/30.)

Žalobu, by bylo prohlášeno neúčinným rozhodnutí rozhodčího soudu, jímž byla zamítnuta námitka nepřislušnosti, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.